

Sielvarto žodžiuose – subtili poezija

Jonas LAURINAVIČIUS

Netrukus turėtų pasirodyti kaišiadorietės Danutės Grigaliūnienės eilėraščių knyga „Gyvent nemoku“. Knyga persunkta sielvarto žodžiais. Išgyvenimai sunkūs, tikri, moteriški.

Danutė Dusevičiūtė – Grigaliūnienė dzūkė, kilusi nuo Daugų. Buvo lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Vilniaus vidurinėse mokyklose. Išėjusi į pensiją su vyru Algirdu Grigaliūnu, statybos

inžinieriumi, apsigyveno Kaišiadorių rajone. Išleido keletą prozos bei poezijos knygelių vaikams ir suaugusiems.

Išaugino du vaikus: dukrą Adą (mokytojauja Vilniuje) ir sūnų Andrių. Sūnus gyveno su tėvais. Važinėjo į darbą Kaune. Bet vieną pavakarę, baigęs darbą, nutaręs parvažiuoti namo, taip ir neparvažiavo: dingo ir dingo. Visos paieškos buvo nesėkmingos. Kas jį ištiko, per visus ketverius metus nepaiškėjo.

Nepaisant tokio sudėtingo likimo, D.

Grigaliūnienė dvasiškai nepalūžo. Be kita ko, ji atgaivos sėmėsi ir kurdama eilėraščius. Taip ir atsirado ši knyga.

Tai nėra desperatiška rauda, atodūsiai ar beviltiški šauksmai. Jos sielvarto žodžiuose – subtili poezija, jautrūs pastebėjimai. Motinos skausmas beribis, tačiau savo posmuose ji išlaiko orumą, dvasinę pusiausvyrą, neišskiria savo lemties iš kitų žmonių. Ji gyvenimą mato realų. Net liūdnesiausią akimirką.

Spausdiname keletą eilėraščių iš būsimosios knygos.

***

Koks atėjai,
tokį priimt
privalėjau:
jautrios širdies,
aistrų liepsnojantį
krūmą,
dosnų visiems,
kenčiantį
už gerumą...
Bet aš
norėjau,
kad būtum
toks

kaip visi...
Mano tiesa,
sūneli,
tau buvo
baisi.

***

Kai žemė
bus balta
lyg sąsiuvinio
lapas,
rašysiu tau
žodžius:
„Sūneli,
Labas, labas!“

Tik neužmiršk
Užsukti,
nes kas gi juos
skaitys,
kas baltą baltą
laišką
baltam sniege
matys.

***

Aš į savo
pasaulį
grįžau.
Neraudokit,
neverkit

daugiau.
Aš jau miręs
buvau
dar negimęs.
Su jumis
mano siela
kankinos.
Neraudokit,
mielieji,
prašau.
Aš tik svečias
jūs žemėj
buvau.

***

Senatvės langą
vis mazgoju,
šveičiu
tai pamuilėm,
tai pelenais,
senatvės langas
apmusojęs
šviesos nenori
įsileist.
Jisai musoja,
aš šveičiu...
Taip stumdomės
ligi gaidžių.